

Federico Correa, la modernitat

«Els qui el coneixien bé afirmen que era un home elegant i refinat, no sempre empàtic però sí sempre just»

L'arquitecte Federico Correa ha mort als 96 anys | Fundació Arquia

Federico Correa era un autèntic senyor de Barcelona. Tenia 96 anys (<https://www.naciodigital.cat/noticia/210380/mor-96-anys-arquitecte-barcelona-federico-correa>) i fins fa pocs mesos, cada quinze dies sopava amb Oriol Bohigas al restaurant Iguelo del carrer del Rosselló. M'ho van explicar el mateix Bohigas i la seva dona, Beth Galí, durant una conversa fabulosa, la primera que vaig tenir per a fer el llibre sobre Bocaccio. Vaig voler comptar amb Correa per al llibre. El vaig trucar i va ser molt amable però no vam poder posar fil a l'agulla.

M'hauria encantat poder conversar amb ell sobre aquells anys seixanta i setanta que va viure tan intensament, sobre la ciutat que va contribuir decisivament a fer gran, a expandir, a treure de la grisor. Sobre l'edifici Atalaya de la Diagonal, que va projectar. Sobre el tàndem majestuós que fa formar amb Alfonso Milá. Sobre la reforma de l'Estadi Olímpic, sobre l'anella olímpica de Montjuic, sobre el Flash Flash i el Giardinetto, que junt amb Milà, va imaginar dins del seu cap i que encara avui es resisteixen a claudicar.

Restaurant Flash Flash Foto: Cecilia Díaz Betz

Federico Correa organitzava a la seva casa de Cadaqués unes festes llegendàries. Oscar Tusquets, un dels seus alumnes més entusiastes, explica que en una d'elles va conèixer Salvador Dalí, poca broma, coneixença -i amiatat- fonamental per a la seva vida, per a la seva projecció, per a la seva il·luminació. L'arquitecte i mestre d'arquitectes va morir ahir a Barcelona, després de gairebé deu dècades d'existència. Després d'haver viscut vides per a parar un tren en marxa, després d'haver il·luminat una ciutat avui en decadència total i absoluta.

Deixeble del gran José Antonio Coderch, mestre de centenars d'arquitectes, els qui el coneixien bé afirmen que era un home elegant i refinat, no sempre empàtic però sí sempre just. Román Gubern em va explicar una anècdota genial. Durant una vetllada a Bocaccio, Correa li va etzibar: "He de parlar amb l'Eugenio Trias -insigne filòsof- perquè em digui quina filosofia és la meva. Li explicaré què penso a veure si amb una mica de sort em pot dir què sóc".

Estadi Olímpic Lluís Companys Foto: Adrià Costa

En aquells anys, finals dels anys seixanta, Bocaccio era un bullidor d'idees, de desitjos, de talent desfermat i hedonisme explosiu. La filosofia es barrejava amb l'arquitectura, amb el cinema, l'edició literària, la moda, la fotografia, la Nova Cançó i el disseny. Correa, Bocaccià de pro, participava intensament de tot el que podia en aquell guirigall de plaer i de pensament orquestrat per Oriol Regàs.

"Ens agrada pensar que avui l'Igueldo és el nostre petit Bocaccio", m'explicaven Bohigas i Galí sobre els sopars amb Correa. Quina imatge tan bonica, tan edificant, tan moderna. Federico Correa, la modernitat de Barcelona. Quina pena que sigui tot passat. Quina pena que avui sigui tot malaguanyat.